

Ενιωσε την παρουσία τους στο δωμάτιο προτού καλά καλά συνειδητοποιήσει πως ήταν ξύπνια.

Τα βλέφαρα της Τάνιας είχαν παραδοθεί σ' ένα ανήσυχο πετάρισμα, σίγουρο σημάδι πως κάποιο πρόβλημα πλησίαζε. Αυτό το ανυπόφορο πετάρισμα ήταν που την έκανε τελικά να ξυπνήσει. Τα μάτια της μισάνοιξαν σαστισμένα. Για μια ακόμα φορά, είχε επανέλθει στην παιδική της συνήθεια να κοιμάται με το κεφάλι κάτω από τα σκεπάσματα. Ήταν άβολα, αλλά δεν είχε σκοπό να αλλάξει θέση. Αν το έκανε, εκείνα θα καταλάβαιναν πως είχε ξυπνήσει.

Κάτω από τα αποπνικτικά σκεπάσματα, η Τάνια ήθελε απελπισμένα να τραβήξει τα σεντόνια και να αφήσει να τη χαϊδέψει η απαλή καλοκαιρινή αύρα που γλιστρούσε από το παράθυρο. Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της πως ονειρευόταν. Άλλωστε εκείνα μπορεί και να μην ήταν εκεί. Παρέμεινε τελικά ξαπλωμένη και ακίνητη. Κατά βάθος ήταν βέβαιη ότι βρίσκονταν εκεί, όπως και το ότι ήταν η μόνη που μπορούσε να τα δει.

Τα βλέφαρά της πετάρισαν ξανά. Μέσα από τα σκεπάσματα μπορούσε να τα αισθάνεται, ένιωθε τον αέρα στο δωμάτιο

να φορτίζεται με μια παράξενη ενέργεια. Ακόμα ακόμα μπορούσε να μυρίσει τη χωμάτινη υγρασία από τα φύλλα, τα μανιτάρια και τα ώριμα βατόμουρα. Έτσι μύριζαν κι εκείνα.

Μια ήσυχη φωνή διέσχισε το σκοτάδι.

«Κοιμάται. Να την ξυπνήσω;»

Η Τάνια κουλουριάστηκε κάτω από τη φωλιά των σεντονιών της. Είχε ακόμα τις μελανιές από την τελευταία φορά. Την είχαν τσιμπήσει τόσο δυνατά, που είχε γεμίσει με μαύρα και κόκκινα σημάδια. Ένα δυνατό σκούνημα στα πλευρά την έκανε να βογκήξει.

«Δεν κοιμάται». Η δεύτερη φωνή ήταν ψυχρή, ελεγχόμενη. «Κάνει πως κοιμάται. Δεν πειράζει. Τα απολαμβάνω πολύ αυτά τα... παιχνιδάκια».

Ε, είχε πια ξυπνήσει για τα καλά. Δεν υπήρχε περίπτωση να μη διακρίνει την απειλή που έκρυβαν αυτά τα λόγια. Η Τάνια ετοιμάστηκε να πετάξει τα σεντόνια, αλλά ξαφνικά λες και είχαν γίνει υπερβολικά βαριά, τα ένιωθε να την πλακώνουν, και ολοένα βάραιναν και βάραιναν...

«Τι γίνεται... μα τι κάνετε;»

Έμπηξε τα νύχια της στα σεντόνια· προσπαθούσε με τρόπο να τα σπρώξει από πάνω της. Έμοιαζε λες και είχαν τυλιχτεί γύρω της σαν κουκούλι. Για μερικά φρικιαστικά λεπτά αγωνίστηκε να πάρει ανάσα πριν καταφέρει να ελευθερώσει το κεφάλι της και να εισπνεύσει μια γερή δόση από το δροσερό νυχτερινό αεράκι. Φανερά ανακουφισμένη, χρειάστηκε αρκετά δευτερόλεπτα για να προσέξει ότι το γυάλινο φωτιστικό που κάλυπτε τη λάμπα του δωματίου βρισκόταν ακριβώς μπροστά στα μάτια της.

Ξαφνικά, η Τάνια κατάλαβε γιατί τα σκεπάσματα ήταν τό-

σο βαριά. Επέπλεε στον αέρα, δύο μέτρα πάνω από το κρεβάτι της κρατώντας όλο τους το βάρος.

«Κατεβάστε με!»

Σιγά σιγά, χωρίς να μπορεί να το ελέγξει, άρχισε να περιστρέφεται στον αέρα. Τα σεντόνια αμέσως γλίστρησαν κι έπεσαν στο χαλί, αφήνοντας την Τάνια με τις πιτζάμες να αιωρείται έχοντας το πρόσωπο στραμμένο προς το κρεβάτι της. Τώρα, χωρίς την προστατευτική ομπρέλα από τα σκεπάσματα, ένιωθε τρομερά ευάλωτη. Τράβηξε τα μαλλιά της από το πρόσωπο κι έριξε μια ματιά στο δωμάτιο. Ο μόνος ζωντανός οργανισμός που διέκρινε μέσα στο σκοτάδι ήταν η γάτα. Μια χαζή, μαλλιαρή, γκρι περσική γάτα που καθόταν κουλουριασμένη σαν μπάλα στο περβάζι του παραθύρου. Ανασηκώθηκε, της έριξε μια υποτιμητική ματιά, κι ύστερα της γύρισε την πλάτη για να επιστρέψει στο χουζούρι της.

«Πού πήγατε;» είπε, και η φωνή της έτρεμε. «Γιατί δεν εμφανίζεστε επιτέλους;»

Ένα διόλου ευχάριστο γέλιο ακούστηκε από κάπου κοντά στο κρεβάτι. Η Τάνια ένιωσε να τη σπρώχνουν μπροστά, και πριν καλά καλά καταλάβει τι συμβαίνει, είχε κάνει μια ολόκληρη τούμπα στον αέρα, και ακολούθησε κι άλλη κι άλλη...

«Σταματήστε επιτέλους!»

Ένιωσε την απελπισία που πρόδιδε η φωνή της και νευρίασε με τον εαυτό της γι' αυτό.

Οι τούμπες κάποια στιγμή σταμάτησαν και προσγειώθηκε στα πόδια της – αλλά με τα πόδια στο ταβάνι. Οι κουρτίνες φούσκωσαν παράξενα από το αεράκι. Έστρεψε τα μάτια της αλλού προσπαθώντας να σταθεροποιηθεί. Ήταν σαν να είχαν αντιστραφεί οι νόμοι της βαρύτητας, αλλά μόνο για κείνη. Το αί-

μα δεν ανέβαινε στο κεφάλι της, οι πιτζάμες της δεν τραβήχτηκαν προς τα κάτω, και τα μαλλιά της εξακολουθούσαν να της χαϊδεύουν την πλάτη.

Κάθισε στο ταβάνι, ηττημένη. Γι' αυτό είχαν έρθει μες στα μαύρα μεσάνυχτα. Το είχε ανακαλύψει καιρό τώρα. Στη διάρκεια της νύχτας μπορούσαν να την κάνουν ό,τι θέλουν· τη μέρα, εάν τύχαινε και μπλεκόταν σε καμιά περίεργη κατάσταση, είχε πολύ μεγαλύτερη ευχέρεια να το προσπεράσει σαν να ήταν κανένα παιχνιδάκι ή κάποιου είδους κόλπο – δηλαδή ένα από αυτά τα πολλά «παιχνιδάκια» και «κόλπα» που αντιμετώπιζε χρόνια τώρα.

Ήταν αδύνατο να θυμηθεί την πρώτη ακριβώς φορά που τα είδε. Ήταν πάντα εκεί. Μεγάλωσε παραμιλώντας με τον εαυτό της, και οι γονείς της την παρατηρούσαν στην αρχή διασκεδάζοντας, αργότερα όμως με ιδιαίτερη ανησυχία.

Με το πέρασμα του χρόνου είχε μάθει να λέει πειστικά ψέματα. Οι ιστορίες με νεράιδες δεν πολυπείθουν τους μεγάλους άμα έχεις περάσει πια μια συγκεκριμένη ηλικία. Τα γνωστά κοιτάγματα και τα τρυφερά χαμόγελα που χαρακτηρίζουν τη βρεφική ηλικία είχαν κι αυτά πλέον παρέλθει. Η Τάνια δεν το έπαιρνε και πολύ προσωπικά. Οι άνθρωποι δεν πιστεύουν όσα δεν μπορούν να δουν.

Τώρα τελευταία, οι επισκέψεις ήταν πιο συχνές και είχαν αγριέψει αρκετά τα... πνεύματα. Δεν ήταν δα και ό,τι καλύτερο να αποχωρίζεσαι ολόκληρες τούφες μαλλιών μετά από κάθε συνάντηση με μια μαγεμένη βούρτσα μαλλιών, ούτε να ανακαλύπτεις πως κάποιος έχει μυστηριωδώς μουντζουρώσει τις σχολικές σου εργασίες ενόσω κοιμόσουν το βράδυ. Υπήρχε όμως και κάτι πιο σοβαρό. Μήνες τώρα, η Τάνια είχε ένα κακό προαίσθημα πως τελικά κάτι κακό θα συνέβαινε, κάτι που δεν μπορούσε

με τίποτα να εξηγήσει. Ο χειρότερός της φόβος ήταν πως η ολό-ένα και πιο παράξενη συμπεριφορά της θα την προσγειώνει μια μέρα στο ντιβάνι του ψυχιάτρου.

Όσο να πεις, το να πετάει πέρα δώθε όλη μέρα δεν ήταν και πολύ σόι κατάσταση – έτσι και η μαμά της ξύπναγε και την έβρισκε να κόβει βόλτες στο ταβάνι, όχι γιατρό, τον παπά της ενορίας θα καλούσε.

Είχε βρει τον μπελά της, δε χωρούσε αμφιβολία.

Την ώρα που ένα δροσερό αεράκι άγγιζε το πρόσωπό της, η Τάνια ένιωσε ένα χάδι από πουπουλένια φτερά στο σαγόνι της. Ένα μεγάλο, μαύρο πουλί βουτώντας από ψηλά κάθισε στον ώμο της, τα γυαλιστερά του μάτια ανοιγόκλεισαν μια φορά και μεταμορφώθηκε σαν σκιά που την αγγίζει ο ήλιος. Μεταξένια μαύρα μαλλιά και ροζ ακρούλες σε δύο μυτερά αφτιά αντικατέστησαν το σκληρό, γαμψό ράμφος, και ένα ξωτικό όχι πολύ ψηλότερο από το πουλί πήρε τη θέση του. Φορούσε ένα φουστάνι από μαύρα πούπουλα· ήταν απόλυτα εφαρμοστό στο λευκό του δέρμα.

«Κάργια», ψιθύρισε η Τάνια. Την κοιτούσε καθώς ένα πούπουλο είχε ξεκολλήσει από το φόρεμά της και έπεφτε απαλά προς το χαλί. «Γιατί είσαι εδώ;»

Η Κάργια δεν απάντησε. Γλίστρησε στον αέρα και στάθηκε στο κάτω μέρος του κρεβατιού, πλάι σε δυο μικρά πλάσματα, το ένα στρόγγυλο και κοκκινομύτικο, και το άλλο μαυριδερό, σγουρομάλλικο και νευρώδες. Και τα δύο την κοιτούσαν αυστηρά. Το μικρότερο μίλησε πρώτο.

«Πάλι έγγραφες για μας».

Η Τάνια ένιωσε το πρόσωπό της να καίγεται. «Δεν το έκανα, Κνώδαλε... αλήθεια λέω».

Τα κατακίτρινα μάτια του Κνώδαλου άστραψαν – ήταν υπερβολικά λαμπερά σε σχέση με το σκούρο καφετί πρόσωπό του. «Ναι, αλλά αυτό είπες και την τελευταία φορά. Και την προτελευταία».

Έξω, ένα σκοτεινό, παραλληλόγραμμο αντικείμενο τρεμόπαιζε κοντά στο παράθυρο λες και το κουβαλούσε το αεράκι. Πετάρισε με χάρη ανάμεσα στις κουρτίνες, συνέχισε μέσα στο δωμάτιο, και ακινητοποιήθηκε μπροστά στο δυσανεστημένο πρόσωπο της Τάνιας. Ήταν ένα σημειωματάριο, ολοκαίνουριο και σε καλή κατάσταση – απλώς καλυμμένο με χώματα. Το είχε θάψει στον κήπο, στις ρίζες της μηλιάς, το περασμένο απόγευμα. Πόσο ανόητη ήταν!

«Δικό σου, να υποθέσω;» ρώτησε ο Κνώδαλος.

«Δεν το 'χω ξαναδεί».

Ο γεματούλης φιλαράκος δίπλα στον Κνώδαλο ξεφύσηξε.

«Οχ... έλα τώρα», είπε. «Δε θες να μείνεις εκεί πάνω όλη τη νύχτα, έτσι δεν είναι;» Με το χέρι του χάιδεψε απαλά το φτερό παγονιού που είχε πάνω στο καπελάκι του· έπειτα στριφογύρισε το ποντικίσιο μουστάκι του γύρω από το δάχτυλό του. Το φτεράκι έβγαλε ένα τρεμουλιαστό φως καθώς το άγγιξε – πόσο μαγευτικό ήταν! Ο μικροσκοπικός χοντρούλης αφαίρεσε το φτεράκι από το καπέλο του και το χτύπησε επιδέξια.

Το ημερολόγιο άνοιξε, άφησε να πέσει στο πάτωμα ένα κομμάτι χώμα βομβαρδίζοντας τις παντόφλες της Τάνιας. Ένα απόμακρο φτέρνισμα ακούστηκε μέσα από την παντόφλα, και αμέσως μετά ένα τέταρτο και τελευταίο ξωτικό πετάχτηκε έξω πετώντας: έμοιαζε με γουρούνι και ήταν κακάσχημο. Το πλάσμα χτύπησε τα κουρελιασμένα καφέ φτερά του με κάποια δυσκολία και προσγειώθηκε ανώμαλα σαν σακί πάνω στο κρεβάτι.

Μόλις ανέκτησε την ισορροπία του, άρχισε να ξύνεται με μανία, γεμίζοντας τα σκεπάσματα με μαδημένη γούνα και ψύλλους. Ύστερα, αφέθηκε σ' ένα βαθύ χασμουρητό, τρίβοντας τη μουσούδα του με τις μικρές καφέ πατούσες του.

Κάποτε, όταν ήταν μικρή, προτού χωρίσουν οι γονείς της, η Τάνια είχε μουτρώσει, όπως δεν ταιριάζει σ' ένα ωραίο κοριτσάκι, επειδή την είχαν μαλώσει για κάτι. Μετά από λίγα λεπτά η μητέρα της ξέσπασε: «Μην κάνεις τώρα σαν μια σταλιά Μουντρουχοιράκι».

«Τι είναι το Μουντρουχοιράκι;» ρώτησε τότε η Τάνια, αφήνοντας την περιέργεια να ξεπεράσει το θυμό της.

«Είναι ένα φριχτό πλάσμα σαν γουρούνι που είναι συνέχεια δυστυχισμένο», είχε απαντήσει η μητέρα της. «Και μόλις μωτρώνεις, γίνεσαι ίδια μ' αυτό».

Έτσι, η Τάνια το θυμόταν αυτό κάθε φορά που αντίκριζε το σκοροφαγωμένο καφετί ξωτικό. Η κακομούτσουνη έκφρασή του ταίριαζε τόσο τέλεια με την περιγραφή της μητέρας της για το πλάσμα της φαντασίας της, που, μέσα στο μυαλό της, η Τάνια το είχε πια καταχωρίσει με το όνομα Μουντρούχοιρος. Καθώς μάλιστα το ίδιο, σε αντίθεση με τα άλλα ξωτικά, ποτέ δεν είχε... συστηθεί, το όνομα που διάλεξε η Τάνια πήγε και του ταίριαζε γάντι. Πέρα από τους ψύλλους και την οσμή, που της θύμιζαν βρεγμένο σκύλο, ο Μουντρούχοιρος ήταν πολύ διακριτικός. Ποτέ δε μιλούσε –τουλάχιστον σε κάποια γλώσσα που να την καταλαβαίνει η Τάνια–, πάντα πείναγε, και είχε το συνήθειο να ξύνει συνέχεια την κοιλιά του. Πέρα απ' αυτά, φαινόταν πανευτυχής να παρατηρεί το περιβάλλον γύρω του με τα κάπως θλιμμένα καστανά του μάτια – το μόνο ωραίο, θα έλεγε κανείς, πάνω του. Με τα ίδια αυτά μά-

τια, ορθάνοιχτα και ακίνητα, την κοίταζε τώρα προσεκτικά, βγάζοντας από το λαιμό του περιέργους θορύβους, σαν να είχε κρυώσει.

Το ημερολόγιο ανεβοκατέβηκε μπροστά στο πρόσωπο της Τάνιας. Αυτόματα, της τράβηξε την προσοχή.

«Διάβασέ το», είπε ο Κνώδαλος.

«Δεν μπορώ», είπε η Τάνια. «Είναι πολύ σκοτεινά».

Το βλέμμα του Κνώδαλου έγινε ξαφνικά πολύ αυστηρό. Οι σελίδες του ημερολογίου άρχισαν να γυρνούν σαν παλαβές, μια από δω και μια από κει, σαν να προσπαθούσαν να αποφασίσουν σε ποιο σημείο επιτέλους να ξαποστάσουν. Τελικά σταμάτησαν μετά από ένα ξέφρενο φυλλομέτρημα κάπου προς το τέλος. Η Τάνια αναγνώρισε αμέσως την ημερομηνία – ήταν κάτι λιγότερο από δύο εβδομάδες πριν. Τα γράμματα ίσα που ξεχώριζαν· τα μάτια της είχαν τόσο πολύ θολώσει από τα δάκρυα, που μόλις και μετά βίας έβγαζε τα γράμματά της. Τα μαλλιά στον αυχένα της ηλεκτρίστηκαν μόλις η φωνή της ακούστηκε απαλή από τις σελίδες, όχι τόσο δυνατή ώστε να ξυπνήσει κάποιος, σίγουρα όμως αρκετά δυνατή για να την ακούει η ίδια. Ακουγόταν απομακρυσμένη, λες και το ταξίδι της στο χρόνο να την είχε εξασθενήσει.

«Ήρθαν πάλι απόψε. Γιατί εμένα; Τα μισώ. Τα ΜΙΣΩ... »

Το βασανιστικό φυλλομέτρημα συνεχίστηκε, και η Τάνια είχε καρφωθεί κι άκουγε με τρόμο τη φωνή της να ξεχύνεται από το ημερολόγιο, να διηγείται τη μια σελίδα μετά την άλλη, θυμωμένη, απεγνωσμένη και απελπισμένη.

Την κοίταζαν συνέχεια· η Κάργια ήρεμα, ο Τρικαντό και ο Κνώδαλος παγερά, και ο Μουντρούχοιρος ξύνοντας την αποικία των ψύλλων στην κοιλιά του κάπως αδιάφορα.

«Αρκετά», είπε ο Κνώδαλος, αφού φάνηκε να είχε περάσει ένας ολόκληρος αιώνας.

Η φωνή της Τάνιας αμέσως έπαψε, απόμεινε μόνο ο ήχος από τις σελίδες να πηγαίνουν μπρος πίσω, λες και τις κινούσε ένα αόρατο χέρι. Μπροστά στα μάτια της, κάθε λέξη που είχε γράψει ξεθώριαζε γρήγορα κι εξαφανιζόταν σαν μελάνι σε στυπόχαρτο.

Το ημερολόγιο έπεσε πάνω στο κρεβάτι και διαλύθηκε με την πρόσκρουση.

«Δε θα κερδίσεις τίποτα από δαύτο», είπε η Κάργια δείχνοντας τα απομεινάρια του. «Δυστυχία μόνο θα φέρεις στον εαυτό σου».

«Όχι αν μια μέρα το διάβαζε κάποιος», απάντησε πικρόχολα η Τάνια. «Και αν με πίστευε».

«Οι κανόνες είναι απλοί», πετάχτηκε ο Τρικαντό. «Δε λες για μας τίποτα και σε κανέναν. Αν συνεχίσεις να το επιχειρείς, τότε κι εμείς θα συνεχίσουμε να σε τιμωρούμε».

Σκόρπιες σελίδες του ημερολογίου στριφογύρισαν στο κρεβάτι, σηκώθηκαν από τα σκεπάσματα σαν την ανάλαφρη άμμο κι ύστερα πέταξαν από το ανοιχτό παράθυρο έξω στη μαύρη νύχτα.

«Πάει. Πες πως δεν υπήρξε ποτέ», συνέχισε ο Κνώδαλος. «Πάει σ' έναν τόπο όπου φυτρώνει δεντρολίβανο πλάι στο ρέμα ενός λόφου. Στο Βασίλειο των Ξωτικών».

«Δεν πιστεύω σε κανένα ρέμα που κυλάει, και σε κανένα λόφο», είπε η Τάνια, φανερά αναστατωμένη που μπόρεσε να προφέρει ακόμα και τις πιο δυνατές της σκέψεις αρκετά δυνατά ώστε να τις ακούσουν όλοι.

«Σκιές, πλάσματα δαιμονικά», συνέχισε ο Κνώδαλος. «Απρό-

βλεπτα. Επικίνδυνα, κατά κάποιο τρόπο. Ό,τι κι αν αγγίξουν, πάει κι έρχεται και γυρνοβολάει. Και το δεντρολίβανο –που είναι γνωστό πως βοηθά τη μνήμη– μεγαλώνει μολυσμένο. Έτσι οι ιδιότητές του αντιστρέφονται».

Έκανε παύση για να εντυπωσιάσει. Η Τάνια, επειδή κατάλαβε τι προσπαθούσε να κάνει, έξυπνα απέφυγε να τον ξαναδιακόψει.

«Τώρα, υπάρχουν κάτι άνθρωποι, που είναι σε μας τα ξωτικά γνωστοί ως πανούργοι, που ξέρουν καλά τις μαγικές ιδιότητες βοτάνων και φυτών όπως το δεντρολίβανο. Διότι ακόμα και το μολυσμένο από τις σκιές δεντρολίβανο έχει τη χρησιμότητά του. Σε σωστές ποσότητες έχει τη δύναμη να βγάλει μια ανάμνηση από το κεφάλι ενός θνητού για πάντα, για παράδειγμα την ανάμνηση μιας παλιάς αγάπης – μπορεί πραγματικά να βοηθήσει πολύ σε κάποιες περιστάσεις. Αλλά τα ξωτικά, επειδή τα ενδιαφέρει πολύ να έχουν πάρε δώσε με τις μικρές, βρομιακές σκιές, χρησιμοποιούν με το δικό τους τρόπο αυτό το μαγικό βοτάνι. Γίνεται δε ιδιαιτέρως χρήσιμο όποτε οι άνθρωποι σκοντάφτουν απρόσμενα πάνω στο βασίλειο των ξωτικών και βλέπουν πράγματα για τα οποία κανένας λόγος δεν τους πέφτει. Συνήθως, μια μικρή δόση από δαύτο διορθώνει τότε την κατάσταση και ο άνθρωπος είναι μια χαρά, σαν να έχει ξυπνήσει από ένα ευχάριστο όνειρο – παρόλο που δε θυμάται καθόλου τι όνειρο είχε δει. Βέβαια, είναι γνωστό πως το δεντρολίβανο, σε λάθος ποσότητα, γίνεται καταστροφικό. Μνήμες ολόκληρες έχουν αφανιστεί, έτσι απλά, στο πι-και-φι», είπε ο Κνώδαλος σμίγοντας με δύναμη τα τρία πρώτα δάχτυλα του χεριού του, και η Τάνια αναρρίγησε.

«Φυσικά, αυτό μόνο σε πολύ άτυχες και σπάνιες περιπτώ-